

Sygn. akt XVII AmE 77/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2022 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Jolanta Stasińska

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 października 2020 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 77/21

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 23 października 2020 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b w związku z art. 56 ust 2, ust. 3, ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2020 r. poz. 833z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 oraz 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.) i art. 30 ust 1 ustawy- Prawo energetyczne po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości: T. o nr identyfikacji podatkowej (NIP): (...)~(dalej: „Przedsiębiorca”) w związku z niezachowaniem terminu na przekazanie sprawozdania, o którym mowa w art 43d ustawy- Prawo energetyczne, za miesiące: od lipca do grudnia 2017 r. oraz od stycznia do grudnia 2018 r., od stycznia 2019 r. do grudnia 2019 r. orzekł:

1. że Przedsiębiorca nie zachował terminu na złożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ustawy- Prawo energetyczne, za miesiące: od lipca do grudnia 2017 r. oraz od stycznia do grudnia 2018 r., od stycznia 2019 r. do grudnia 2019 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki,
2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzam Przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 180.000,00 (sto osiemdziesiąt tysięcy złotych), w tym:

r.) 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych) za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc październik 2019 r.,

3. umarzam postępowanie administracyjne w zakresie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy za nieprzekazanie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące wrzesień 2017 r.; styczeń, maj, wrzesień, grudzień 2018 r.; luty, marzec, maj, lipiec, sierpień, listopad, grudzień 2019 r.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. wniósł odwołanie. Zaskarżył powyższą decyzję w części dotyczącej punktu 2 decyzji.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, to jest:

a) art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię i w rezultacie niezastosowanie poprzez uznanie, iż stopień szkodliwości czynu, którego dopuściła się Spółka w zakresie niezłożenia w odpowiednim terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d Prawa energetycznego za miesiące: lipiec – sierpień 2017 r., październik - grudzień 2017 r.; luty – kwiecień 2018 r., czerwiec – sierpień 2018 r., październik - listopad 2018 r.; styczeń 2019 r., kwiecień 2019 r., czerwiec 2019 r. oraz wrzesień - październik 2019 r. należy ocenić jako znaczny, czym organ przekroczył granice uznania administracyjnego, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, iż należało uznać, że zachowanie Spółki należy zaklasyfikować jako działanie o niskiej szkodliwości,

b) art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie, polegające na wymierzeniu kary pieniężnej w stopniu nieusprawiedliwionym okolicznościami sprawy poprzez nieprawidłowe przyjęcie znacznej szkodliwości czynu zarzuconego Spółce, jednocześnie całkowite pominięcie przy wymiarze kary dotychczasowego zachowania Spółki oraz nieznacznej ilości przywiezionych wyrobów podlegających obowiązkowi sprawozdawczemu,

c) art. 56 ust. 2h pkt 4) w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 b) Prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię i nałożenie na Spółkę kary pieniężnej w wysokości 180.000,00 zł zamiast 10.000 zł, podczas gdy z brzmienia art. 56 ust. 2h pkt 4) Prawa energetycznego - w brzmieniu obowiązującym w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji - wynika, że kara w wysokości 10.000,00 zł wymierzana jest za nieprzekazanie sprawozdań (1. mnoga), o których mowa w art. 43d Prawa energetycznego, a więc jest to kara za niespełnienie ww. obowiązku jako jednego czynu, niezależna od ilości sprawozdań, o których mowa w art. 43d Prawa energetycznego złożonych po ustawowym terminie - Spółka zgłasza powyższy zarzut alternatywnie - w przypadku uznania przez tut. Sąd zarzutu wskazanego w lit. b) powyżej za niezasadny,

d) art. 2 Konstytucji to jest zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a w szczególności wynikającej z niej zasady zaufania obywateli do państwa poprzez błędną kwalifikację czynu Spółki jako czynu o stopniu szkodliwości wyższym niż znikomy oraz przekroczeniu granic uznania administracyjnego.

Mając na uwadze powyższe, wniósł:

1. na podstawie art. 235¹ KPC o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka – A. K. na okoliczność (i) prowadzenia działalności gospodarczej przez Spółkę niezwiązaną z branżą paliwową, (ii) przeznaczenia przywiezionych wyrobów, (iii) sposobu ich wykorzystywania przez Spółkę,

2. na podstawie art. 235¹ KPC o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów: a) wydruków sprawozdań, o których mowa w art. 43d Prawa energetycznego za miesiące lipiec 2017 r. - grudzień 2017 r.; styczeń 2018 r. - grudzień 2018 r. oraz styczeń 2019 r. – grudzień 2019 r.- luty 2020 r. (oryginały sprawozdań znajdującą

się w aktach postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa URE) na okoliczność naprawy sytuacji i wypełnienia obowiązków nałożonych na Spółkę przez Prawo energetyczne przed wszczęciem postępowania przez Prezesa URE, a co się z tym wiąże niskiej szkodliwości czynu,

3. na podstawie art. 235¹ KPC o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentu - wydruków:

- a) Biuletynu Prezesa URE nr 4 (102) 29 grudnia 2017 - str. 64 - 65,
- b) Biuletynu Prezesa URE nr 1 (103) 30 marca 2018 - str. 30 - 31,
- c) Biuletynu Prezesa URE nr 3 (105) 28 września 2018 - str. 26 - 27,
- d) Biuletynu Branżowego URE - Paliwa ciekłe Nr 3(4) 14 sierpnia 2018 r. - str. 7,
- e) Biuletynu Branżowego URE - Paliwa ciekłe Nr 4(4) 14 listopada 2018r.- str. 2,
- f) Biuletynu Branżowego URE - Paliwa ciekłe Nr 1(5)14 lutego 2019r. -str. 2,
- g) Biuletynu Branżowego URE - Paliwa ciekłe Nr 2 (6) 15 maja 2019 r. - str. 2,
- h) Biuletynu Branżowego URE - Paliwa ciekłe Nr 3 (7) 14 sierpnia 2019 r.- str. 2,
- i) Biuletynu Branżowego URE - Paliwa ciekłe Nr 4(8)15 listopada 2019 r.- str. 2,
- j) Biuletynu Branżowego URE - Paliwa ciekłe Nr 1 (9) 14 lutego 2020 r. - str. 2.

- na okoliczność znikomej ilości przywozu wyrobów przez Spółkę w stosunku do danych kwartalnych za okresy objęte postępowaniem, a tym samym zasadnością kwalifikacji czynu Spółki jako czynu o niskiej szkodliwości,

4. na podstawie art. 479⁴⁹ KPC o zmianę zaskarżonej decyzji w części, to jest w zakresie pkt 2 oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia kary w całości na podstawie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego,

Ewentualnie, gdyby Sąd nie przychylił się do powyższego wniosku nr 4. wniósł jak w pkt 5:

5. na podstawie art. 479⁴⁹ KPC o zmianę decyzji w zaskarżonej części oraz orzeczenie co do istoty sprawy, poprzez wymierzenie kary w łącznej wysokości 10.000,00 zł na podstawie art. 56 ust. 2h pkt 4) w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12b) w zw. z art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego,

6. o rozpoznanie sprawy także w przypadku nieobecności Spółki,

7. o rozpoznanie sprawy na rozprawie,

8. na podstawie art. 98 § 1 KPC oraz art. 98 § 3 KPC o zasądzenie od pozwanego na rzecz Spółki kosztów postępowania według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. na wypadek wyznaczenia posiedzenia przygotowawczego, zwolnienie na podst. art. 205⁵ § 3 k.p.c pozwanego (Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki) od obowiązku stawienia się na posiedzenie przygotowawcze, gdyż z okoliczności sprawy wynika, że udział pełnomocnika pozwanego będzie wystarczający,

3. pominięcie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadka oraz dokumentów jako nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy,

4. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko wyrażone w treści zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lutego 2020 r. do Południowego Oddziału Terenowego Urzędu Regulacji Energetyki w K. wpłynęło pismo (...) sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości: T. o nr identyfikacji podatkowej (NIP): (...), dotyczące wniosku wraz z załącznikami o wpis do rejestru podmiotów przywożących zgodnie z art. 32a _ ustawy z dnia 10 kwietnia 1297 r. - Prawo energetyczne oraz zaległe sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliwach ciekłych oraz ich przeznaczeniu, o którym mowa w art. 43d ust 1 ustawy- Prawo energetyczne za miesiące od lipca 2017 r. do stycznia 2020 r., a także informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności. /k. 8-178 akt adm./

Przedsiębiorca decyzją z dnia 2 marca 2020 r. został wpisany do rejestru podmiotów przywożących prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki pod nr(...). /okoliczność bezsporna/

Głównym przedmiotem działalności Spółki jest produkcja układów kierowniczych ze wspomaganie hydraulicznym i elektrycznym, kolumn kierowniczych oraz innych produktów do układów jezdnych dla ponad 50 największych światowych producentów samochodów, w tym B., F., F., (...), (...), L.. Spółka dokonuje przywozu smarów o kodzie (...) oraz (...), które są przeznaczone do zużycia własnego podczas produkcji, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Aktywów Państwowych z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie szczegółowego wykazu paliw ciekłych, których wytwarzanie, magazynowanie lub przeładunek, przesyłanie lub dystrybucja, obrót, w tym obrót z zagranicą, wymaga koncesji oraz których przywóz wymaga wpisu do rejestru podmiotów przywożących (Dz.U. 2019 poz. 2332). / okoliczności bezsporne/

Pismem z dnia 17 sierpnia 2020 r. znak: (...), Przedsiębiorca został zawiadomiony przez Prezesa URE o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 ustawy- Prawo energetyczne, od lipca do grudnia 2017 r. oraz od stycznia do grudnia 2018 r., od stycznia 2019 r. do grudnia 2019 r. wobec Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto, Przedsiębiorca został wezwany do złożenia kopii wszelkich dokumentów potwierdzających aktualną sytuację finansową Przedsiębiorstwa, w tym dokumentów dotyczących: osiągniętych przychodów i dochodów (np. bilans + rachunek zysków i strat za rok 2019 lub inne dokumenty sporządzane stosownie do formy prawnej Przedsiębiorcy), kopii sprawozdania o przychodach, kosztach i wyniku finansowym oraz dochodach z działalności gospodarczej ogółem, w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. Pismo zostało prawidłowo doręczone w dniu 27 sierpnia 2020 r. /k. 1-5, 6 akt adm./

Przedsiębiorca pismem z dnia 2 września 2020 r. (data wpływu do Urzędu 10 września 2020 r.) przesłał: sprawozdanie o przychodach, kosztach i wyniku finansowym oraz nakładach na środki trwałe- sprawozdanie FO1 sporządzone za kwartał czwarty 2019 r., oświadczenie dot. przychodu i dochodu za rok finansowy 2019 z działalności gospodarczej ogółem oraz wyciąg ze sprawozdania finansowego Przedsiębiorcy za rok obrotowy zakończony w dniu 31 grudnia 2019 r. - bilans oraz rachunek zysków i strat.. /k. 206-226 akt adm./

Pismem z dnia 16 września 2020 r. Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezachowaniem terminu na przekazanie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ustawy- Prawo energetyczne, za miesiące: od lipca do grudnia 2017 r. oraz od stycznia do grudnia 2018 r., od stycznia 2019 r. do grudnia 2019 r. wobec Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto mając na uwadze wprowadzony od dnia 14 marca 2020 r. stan

zagrożenia epidemicznego oraz ogłoszony od 20 marca 2020 r. stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 Przedsiębiorca został zawiadomiony o braku możliwości osobistego zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie, jednocześnie został zawiadomiony o tym, co składa się na materiał zgromadzony w sprawie. Pismo zostało prawidłowo doręczone Przedsiębiorcy w dniu 22 września 2020 r., jednakże pozostało bez odpowiedzi. /k. 229-230, 231 akt adm./

W dniu 23 października 2020 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał decyzję numer (...). /k. 233-243 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2022 roku, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął dowód z zeznań świadka A. K., na wnioskowane przez powoda okoliczności, tj. na okoliczność prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę niezwiązaną z branżą paliwową, przeznaczenia przywiezionych wyrobów, sposobu ich wykorzystywania przez Spółkę, jako okoliczności bezsporne.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zważył co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 833 z późn. zm., dalej: „Pe”) przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu- w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie. Zgodnie natomiast z treścią art 43d ust. 1 w związku z art 62d pkt 4 ustawy- Prawo energetyczne „od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 czerwca 2021 r, przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesje na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych a także ich przeznaczeniu- w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie”.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, że powód został wpisany do Rejestru Podmiotów Przywożących prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki pod nr (...) w dniu 3 marca 2020 roku oraz, że nie dopełnił w ustawowym terminie obowiązku sprawozdawczego w przypadku miesięcy wymienionych w punkcie 2 sentencji zaskarżonej decyzji. W treści odwołania powód przyznał również, że w związku z działalnością Spółki, która zajmuje się produkcją układów kierowniczych ze wspomaganie hydraulicznym i elektrycznym, kolumn kierowniczych oraz innych produktów do układów jezdnych dla producentów samochodów, w okresie objętym postępowaniem, dokonała przywozu z zagranicy smarów o kodach (...),(...) oraz (...) (dalej: „Wyroby”). Powód wskazał, że wyroby były zużywane przez Spółkę na własne potrzeby - do celów produkcyjnych. Dodał też, że spółka nie jest podmiotem, który w powszechnym rozumieniu może być zaliczany do spółek z branży paliwowej. Z tego też powodu Spółka nie była świadoma objęcia przywozu z zagranicy wyrobów zakresem obowiązków wynikających z powyższych regulacji dotyczących podmiotu przywożącego. Powód nadmienił też, że działalność polegająca na sprowadzeniu ww. wyrobów z zagranicy jest dla Spółki działalnością całkowicie poboczną i marginalną. Należy tu jednak podkreślić, że powód zaskarżył decyzję jedynie co do punktu 2, tj. wymierzonej powodowi kary. Powód nie zaskarżył decyzji w zakresie punktu 1 decyzji, tj. w przedmiocie ustalania deliktów administracyjnych w zakresie nieprzekazania sprawozdań za wskazane miesiące. Powód nie kwestionował, że był podmiotem przywożącym w rozumieniu art. 3 pkt 12 c ustawy – Prawo energetyczne oraz, że doszło do zaniechania obowiązku sprawozdawczego za miesiące wskazane w

sentencji zaskarżonej decyzji, pomimo tego, iż taki obowiązek wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 Pe. Tym samym powód nie kwestionował swego statusu podmiotu przywożącego, z którym nierozzerwalnie związany jest obowiązek sprawozdawczy, o którym mowa w treści art. 43d. ust. 1 Pe w okresie objętym zaskarżoną decyzją.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdań, o których mowa w art. 43d tej ustawy. Zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust 2h pkt 4 kara pieniężna w przypadku określonym w ust. 1 pkt 12b została ustalona przez ustawodawcę na kwotę 10 000 zł, tj. w wysokości przez ustawodawcę wprost w treści przepisu określonej.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 56 ust. 6a Pe.

Według ustawodawcy, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Z treści powołanego przepisu wynika w szczególności, iż Prezes URE ma jedynie „możliwość” zastosowania tej instytucji, nie zaś obowiązek, co wpływa na fakultatywny, a nie obligatoryjny charakter tej instytucji. W przypadku zatem nawet łącznego wystąpienia obu przesłanek koniecznych, wskazany organ może, ale nie musi skorzystać z tej kompetencji.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zastosowanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wymaga łącznego spełnienia obu przesłanek wymienionych w treści powołanego przepisu.

Jedną z przesłanek koniecznych do zaistnienia możliwości zastosowania wyżej wymienionej instytucji jest znikomy stopień szkodliwości czynu. Powód twierdził, iż stopień szkodliwości jego czynu jest znikomy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2014 r. (III SK 47/13, OSNP 2016, Nr 8, poz. 112) wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na przedsiębiorcy można w okolicznościach faktycznych sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W orzecznictwie wskazuje się, że przy ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem, a podstawowe znaczenie mają rodzaj i charakter naruszonego przez oskarżonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy.

Powód podniósł, że o znikomym stopniu szkodliwości czynu świadczy okoliczność, że ilość przywożonych smarów w danym miesiącu była nieznaczna, a zatem nie wpływa znacząco na jakość przekazywanych przez Prezesa URE danych statystycznych. Na poparcie powyższego powołał się na zestawienie danych kwartalnych publikowanych przez Prezesa URE w zakresie w zakresie ilości przywiezionych paliw ciekłych o kodzie (...). W ocenie powoda, z przedstawionych danych jasno wynika, że udział % przywozu wyrobów przez Spółkę w stosunku do danych kwartalnych publikowanych przez Prezesa URE jest marginalny i w kwartale, w którym Spółka przywiozła największą ilość wyrobów nie przekraczał nawet 0.066% w zakresie wyrobu o kodzie (...) oraz 0.007 % w zakresie wyrobu o kodzie (...). Stanowisko powoda w tej mierze jest niezasadne. Istnienie obowiązku sprawozdawczego obejmowało bowiem powoda, niezależnie od ilości łącznie importowanych smarów na terenie RP czy wiodącego przedmiotu działalności spółki. Wskazać przy tym należy, że nieuprawniona była podjęta przez powoda w odwołaniu próba marginalizacji jego obowiązku, jako podmiotu przywożącego, upatrując niejako większej wagi i znaczenia po stronie obowiązku sprawozdawczego, realizowanego również w trybie art. 43d Pe, przez podmiot, który dokonuje przywozu paliw ciekłych w celu ich dalszej odsprzedaży, w oparciu o posiadaną koncesję. Nie miała zatem znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dokonana przez powoda ocena istotności przedmiotowych danych w oparciu o treść informacji publikowanych w Biuletynach Branżowych Prezesa URE wskazanych w treści odwołania (k. 91-97 akt sądowych) gdyż oceny istotności przedmiotowych informacji niewątpliwie dokonał już sam ustawodawca, nakładając na podmioty przywożące obowiązek składania sprawozdań za każdy miesiąc, a nie kwartał. Co więcej, według ustawodawcy ten sam obowiązek

dotyczy w równym stopniu podmiotów przywożących jak i koncesjonowanych. Ponadto, w treści art. 43d ust. 4 Pe, ustawodawca wprost określił, że na podstawie tych właśnie sprawozdań Prezes URE ogłasza kwartalnie w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki całkowite wielkości produkcji i przywozu poszczególnych paliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stosując nazwy oraz klasyfikację Nomenklatury Scalonej (kody CN), w terminie 45 dni od dnia zakończenia kwartału. Terminowość składania sprawozdań przekłada się zatem bezpośrednio na jakość wywiązywania się przez Prezesa URE z wskazanego wyżej obowiązku objętego treścią art. 43d ust. 4 ustawy, jak również na wywiązywanie się przez pozwanego z bieżącej realizacji jego ustawowych zadań, w szczególności w przedmiocie nadzoru i kontroli rynku paliw. Nie należy też tracić z pola widzenia okoliczności, że powód obowiązek w całości zrealizował dopiero w dniu 11 lutego 2020 r., zatem najdłuższe opóźnienie w przekazaniu przedmiotowych sprawozdań wynosi ponad dwa lata, a najkrótsze wynosi 3 miesiące. Niewątpliwie zatem stan wiedzy Prezesa URE we wskazanych okresach został zniekształcony – w każdym przypadku niezłożenia sprawozdania, nie odpowiadał bowiem rzeczywistości, a okoliczności te wpływają na znaczny zakres naruszenia. Nie zasługuje na aprobatę stanowisko powoda wyrażone w odwołaniu, jak również piśmie przygotowawczym z dnia 29 lipca 2021 roku, jakoby brak sprawozdań nie wywołał żadnej szkody. Stan wiedzy Prezesa URE był bowiem każdorazowo zniekształcony, nie odpowiadał rzeczywistości, a późniejsze złożenie sprawozdań nie konwaliduje tego stanu. Tym samym, nie zasługuje na aprobatę twierdzenie powoda, że jego zaniechanie w określonym czasie, nie wywołało negatywnych skutków oraz świadczy o znikomym stopniu szkodliwości czynu. Z powyższych względów, pomimo tego, że powód złożył zaległe sprawozdania przed wszczęciem postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej, brak było podstaw do przyjęcia w niniejszej sprawie znikomej szkodliwości czynów powoda.

Powód podniósł też, że główną przyczyną niezłożenia sprawozdań w terminie był brak świadomości Spółki co do objęcia jej zakresem obowiązków wynikających z powyższych regulacji dotyczących podmiotu przywożącego. W nawiązaniu do powyższego przypomnieć należy, że w orzecznictwie sądowym przyjmuje się, iż gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda – przedsiębiorcy prowadzącego na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nim obowiązek znajomości przepisów prawnych i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Należy tu zauważyć, że Prezes URE na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 10 sierpnia 2017 r. umieścił informację (nr 55/2017) dotyczącą sposobu wypełniania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, w której przypominał o konieczności realizacji obowiązków, sprawozdawczych, natomiast pierwsza informacja na temat nowych obowiązków sprawozdawczych dotyczących paliw ciekłych pojawiła się na stronie BIP Urzędu w zakładce „Aktualności” już w dniu 1 czerwca 2017 roku. Powód miał zatem możliwość powzięcia informacji o zaistnieniu przedmiotowego obowiązku oraz sposobie jego realizacji. Powód jako podmiot przywożący powinien był podjąć odpowiednie kroki w stosownym czasie, w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków powoda wynikających z bieżących regulacji prawnych. Z tego też względu, wskazywane przez powoda w treści odwołania okoliczności, w jakich doszło do uświadomienia obowiązków sprawozdawczych, tj. dopiero po przeprowadzeniu wewnętrznej kontroli, nie mogą stanowić okoliczności zwalniających powoda z odpowiedzialności, z tytułu zaistnienia przedmiotowych deliktów administracyjnych.

Z powyższego wynika zatem, że pozwany w sposób prawidłowy dokonał nałożenia na powoda kar w wysokości po 10,000 zł w punkcie 2 zaskarżonej decyzji. Wskazać przy tym należy, iż odpowiedzialność podmiotu za popełnienie deliktu administracyjnego ma charakter obiektywny, tj. niezależny od winy, zaś element subiektywny w postaci umyślności lub nieumyślności naruszenia, czyli „winy” jest okolicznością braną pod uwagę przy wymiarze kary i jej wysokości. Ustawodawca jednak, dla osiągnięcia wskazywanego wyżej celu ustawy, przewidział karę w wysokości ściśle określonej tj. w kwocie 10.000,00 zł. Wskazać tu też należy, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe, zawiera odniesienie do art. 43 d tej ustawy. W jego treści natomiast mowa jest o obowiązku złożenia „sprawozdania”, a ponadto wskazuje, że powinno być składane co miesiąc. W związku z tym, niezłożenie sprawozdania za którykolwiek z miesięcy, każdorazowo oznacza wypełnienie dyspozycji z art. 56 ust. 1 pkt 12b Pe, a tym samym odpowiedzialność z tytułu deliktu administracyjnego zagrożonego karą pieniężną wprost określoną przez ustawodawcę, tj. w wysokości 10.000,00 zł. Brak było zatem podstaw do uwzględnienia ewentualnego wniosku powoda o nałożenie kary w łącznej wysokości 10.000,00 zł za cały okres będący przedmiotem postępowania. Błędne też było przekonanie powoda

o naruszeniu przepisu art. 56 ust. 6a Pe. Jak już bowiem wyżej wskazano, brak zastosowania względem powoda instytucji odstąpienia od wymierzenia kary wynikał z tego, że powód nie spełnił wszystkich przesłanek wymaganych łącznie treścią art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne, nie zaś z tego, że pozwany w sposób dowolny nie uwzględnił okoliczności niniejszej sprawy. W przekonaniu Sądu pozwany nie stosując w niniejszej sprawie odstąpienia od wymierzenia którejkolwiek z kar nie przekroczył zasady uznania administracyjnego, albowiem dostatecznie rozpoznał wszelkie okoliczności, istotne ze względu na treść art. 56 ust. 6a Pe. Zaskarżona decyzja nosi zatem cechy zindywidualizowanego aktu administracyjnego.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako niezasadne.

O kosztach procesu, Sąd orzekł stosownie do wyników postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty procesu po stronie pozwanego złożył się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 720,00 zł.

Sędzia SO Jolanta Stasińska